

faaevelfom om den særegne Tvivlsomhed i Anvendelsen, som den skulde medføre i Modsetning til den rent agnatifke, ere derfor aldeles ugrundede. Nogle have vel endvidere anseet det for tvivlsomt, om der ikke ved Kongelovens Bestemmelser, saaledes som disse ere affattede, var tillagt de qvindelige Agnater et Fortrin for Cognaterne, saaledes nemlig, at ved Mandstammens Dphør den til en fjernere Linie hørende qvindelige Agnat skulde foretrækkes for en afdød nærmere qvindelig Agnats Børn, hvorimod disse, hvis Moderen virkelig havde bestegit Thronen, efter hendes Død skulde gaae forud for de fjernere qvindelige Agnater, som endnu kunde eksistere. Denne saaledes opfattede Tvivl er imidlertid ikke velbegrunder, men berøer kun paa Misforstaaelse og urigtig Forklaring af nogle enkelte mindre tydelige Bestemmelser i Kongeloven. Af de aldeles tydelige Hovedbestemmelser i denne (Art. 28, 31 og 34), i Forbindelse med rigtig Fortolkning af hine enkelte Bestemmelser, fremgaaer det klart, at Loven ikke har villet give de qvindelige Agnater et saadant Fortrin som det ovenmeldte, men at det er Meningen, at, naar først Mandstammen er ophørt, have afdøde qvindelige Agnaters Efterkommere lige Successionsret med de endnu levende qvindelige Agnater, saaledes at kun det Fortrin kommer i Betragtning, som den regelmæssige Liniefølge og Førstefødselsret samt, som ovennævnt, i visse Tilfælde Kønnet, kan give Enhver især. Af de fremlagte Actstykker sees ogsaa, at Regleringen under Forhandlingerne er gaaet ud fra denne Forstaaelse af Kongeloven som den ene rigtige, og har anseet det for en afgjort Sag, at ved den nuregerende Mandstammes Afgang, uden successionsberettiget Afkom, vilde Landgrevinde Charlotte, og efter hende hendes Børn, være de nærmeste Arvinger, ligegyldigt om Landgrevinden selv oplevede Indtrædelsen af hint Tilfælde eller ikke, og om der i sidste Fald muligen endnu eksisterede andre qvindelige Agnater (see t. Gr. Noten af Septbr. 1851, S. 16 ff., jfr. med Warschauerprotocollen, 3die sidste Passus, og Londoner Tractaten Art. I.).

Hvad nu de fra Hensigtsmæssigheden hændte Grunde angaaer, hvorved det omhandlede Forslag skulde retfærdiggjøres, da kunne de

tænkes byggede dels derpaa, at den rene agnatifke Arvesølge overhovedet havde Fortrinnet for den agnatifk-cognatifke, dels derpaa, at Hensyn til vort Lands særegne Forhold i alt Fald tilraadede at foretrække samme.

Vi skulle ikke her opholde os ved en nærmere Undersøgelse af det Spørgsmaal, hvorvidt der virkelig af almindelige Grunde kan tilkomme den rene agnatifke Arvesølge noget Fortrin for den agnatifk-cognatifke, da vi kunne henvise til en udentvivel meget talende, bestemt Kjendsgjerning, nemlig den, at det langt overveiende Antal af europæiske Stater har foretrukket den agnatifk-cognatifke Arvesølge eller endog en væsentligen cognatifk Arvesølge for den rene agnatifke. Saaledes gjælder den agnatifk-cognatifke Arvesølge for Keiserdommet *Russland* (Successionsact ^{5te}/_{16de} April 1797), for Kongeriget *Nederlandene* (Grundlov 1815 Art. 16 ff., Grundlov 1848 Art. 15 ff.), for Kongeriget *Neapel og Sicilien* (Pragmatisk Sanction 6te October 1759) og for flere andre italienske Stater; fremdeles for Keiserdommet *Østerrig* (Pragmatisk Sanction 19. April 1713 og 6. Decbr. 1724) og for de allerfleste rent tydske Stater, saasom Kongeriget *Bayern* (Forsatn. 1808 II. § 2 og 3, Forsatn. 1818 II. § 4-5); Kongeriget *Saxen* (Forsatn. 1831 § 7); Kongeriget *Württemberg* (Forsatn. 1819 § 7); Kongeriget *Hannover* (Grundl. 1833 § 11, Landsforsatn. 1840 § 12) og Hertugdømmet *Brunsvig* (Forsatn. 1832 § 14); Storhertugdømmene *Baden* (Hudlov 4de October 1817) og *Hessen* (Forsatn. 1820 Art. 5) samt endel mindre tydske Stater. — I *England* har fra gammel Tid en egentlig cognatifk Arvesølge været gjældende, ifølge hvilken vel Sønnen foretrækkes for Døttrene, men Datter udelukker de i en fjernere Linie staaende mandlige Agnater. Saaledes altsaa gjør vel imellem flere Børn i første Grad af den sidste afdøde Konge eller Dronning først Kønnet og kun derefter Alderen Udslaget; men, er den ældste Søn død, og har efterladt sig Datter, udelukker denne, som hørende til den af den ældre Søn stiftede nærmere berettigede Linie, Kongens yngre Sønner, og har Kongen kun